

Sygn. akt II UK 272/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku [...] W. Spółki z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanego T. W.
o wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia
społecznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 13 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z
dnia 14 stycznia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 14 stycznia 2014 r. oddalił apelację [...] W. Spółka z o.o. w W., wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 maja 2013 r., w którym oddalono odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odmawiającej wydania zaświadczenia potwierdzającego, że T. W. w okresie wykonywania pracy na terytorium Francji, od dnia 9 maja 2011 r. do dnia 7 sierpnia 2011 r. podlegał polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Sąd drugiej instancji ustalił, że skarżący (płatnik składek) i zainteresowany (T. W.) zawarli umowę o pracę na czas określony w celu wykonywania pracy na rzecz i pod kierownictwem „P.” S.A.S. we Francji. Na mocy tej umowy

zainteresowany został zatrudniony na stanowisku stolarza aluminium, na okres od dnia 9 maja 2011 r. do dnia 7 sierpnia 2011 r. Bezpośrednio przed podjęciem pracy u wnioskodawcy zainteresowany nie podlegał ubezpieczeniom społecznym w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych i KRUS, nie pobierał też świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Oceniając stan faktyczny, Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia Parlamentu i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, osoba wykonująca w państwie członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego. Natomiast, według art. 12 ust. 1 tego rozporządzenia, osoba wykonująca działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie prowadzi tam działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do wykonywania pracy w innym państwie członkowskim w imieniu tego pracodawcy nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie jest wysyłana po to, żeby zastąpić inną osobę. W myśl natomiast art. 14 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004, przez osobę, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie prowadzi tam swoją działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego, rozumieć należy także osobę zatrudnioną w celu oddelegowania jej do innego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że osoba ta bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia podlega już ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jej pracodawca. Zgodnie zaś z postanowieniami Decyzji A2 Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego z dnia 12 czerwca 2009 r. dotyczącej wykładni art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie do pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek tymczasowo pracujących poza państwem właściwym (Dz.Urz. UE nr C 106/2 z dnia 24 kwietnia 2010 r.), wymóg, do którego

odnoszą się słowa „bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia”, można uznać za spełnione, jeżeli dana osoba podlega co najmniej miesiąc ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym pracodawca ma swoją siedzibę.

Mając na uwadze ustalony stan faktyczny Sąd pierwszej instancji konkludował, że skoro zainteresowany w dacie rozpoczęcia zatrudnienia u odwołującej się Spółki nie podlegał ubezpieczeniom społecznym w Polsce co najmniej przez miesiąc, to nie mógł być wobec niego zastosowany wyjątek przewidziany w art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004.

Sąd odwoławczy zaaprobował zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy ocenę prawną i faktyczną.

W skardze kasacyjnej płatnik składek zarzucił naruszenie art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w związku z art. 14 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004, przez ich niezastosowanie wskutek nieprawidłowej wykładni przesłanki bezpośredniego podlegania przez pracownika przed oddelegowaniem ustawodawstwu państwa, w którym pracodawca ma siedzibę, czego następstwem było przyjęcie, że zainteresowany nie podlegała bezpośrednio przed oddelegowaniem polskiemu ustawodawstwu w zakresie systemu zabezpieczeń społecznych, jak również przesłanki prowadzenia przez pracodawcę kierującego pracownika do wykonywania pracy w innym państwie członkowskim normalnej działalności w państwie, w którym ma siedzibę, czego następstwem było przyjęcie, że zainteresowany nie podlegał bezpośrednio przed delegowaniem polskiemu ustawodawstwu w zakresie systemu ubezpieczeń społecznych.

Opierając skargę na tych podstawach, odwołująca się Spółka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od organu ubezpieczeń społecznych kosztów postępowania.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej podniesiono, między innymi, że nietrafne jest stanowisko Sądu odwoławczego, iż przez pojęcie „podleganie ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym pracodawca ma siedzibę” należy rozumieć

uprzednie podleganie ubezpieczeniu społecznemu. Brak jest bowiem podstaw do przyjęcia tożsamości pomiędzy faktem „podlegania ustawodawstwu” a faktem „podlegania ubezpieczeniu”. Oba rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady konsekwentnie odróżniają te dwa pojęcia.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca wskazał na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego „dotyczącego wykładni pojęcia podleganie ustawodawstwu Państwa Członkowskiego i wskazania przesłanek koniecznych do spełnienia tego wymogu, a w szczególności odpowiedzi na pytanie, czy wymóg ten zostaje spełniony przez osobę, która pomimo przerwy w zgłoszeniu do ubezpieczenia cały czas przebywała na terenie Polski i nie podlegała ustawodawstwu innego kraju oraz ustalenia wzajemnej relacji pojęć podleganie ustawodawstwu i podlegania ubezpieczeniu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Sąd Najwyższy w wyroku z 2 października 2013 r., II UK 170/13, OSNP 2014 nr 12, poz. 171 miał okazję odnieść się do przedstawionej przez skarżącego kwestii. Wnioskodawca był zresztą i w tamtej sprawie wnoszącym skargę. Skutkiem tego stanowiska kolejne skargi kasacyjne złożone przez wnioskodawcę nie były dopuszczane do merytorycznego rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2014 r., II UK 536/13, LEX nr 1475083).

W wyroku z dnia 2 października 2013 r. Sąd Najwyższy stwierdził, między innymi, że z art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 wynika, iż osoba, która wykonuje działalność, jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie prowadzi tam swą działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie jest wysłana, by zastąpić inną delegowaną osobę. Przepisy dotyczące delegowania znajdują zastosowanie również w przypadkach zatrudniania pracownika w celu delegowania, jeśli

bezpośrednio przed delegowaniem pracownik taki podlega ustawodawstwu państwa, z terytorium którego został delegowany (art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009). W świetle tego, co wyżej powiedziano, podleganie ustawodawstwu to posiadanie tytułu do ubezpieczenia w tym państwie członkowskim.

Biorąc pod uwagę przeprowadzone już w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozważania, które nie budzą wątpliwości interpretacyjnych, zrozumiałe staje się, że w niniejszej sprawie nie występuje zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Dlatego na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.